

Proč jsou
všichni vězni
političtí vězni

/
Casey Brezik
a jeho podpora

Jak známo, žijeme ve světě, kde je mnoho milionů tvorů, zavřených v díře. Někteří z nás jim pomáhají se odtamtud dostat, ale protože těm potom také hrozí, že se dostanou do díry, není tento způsob tak rozšířený. Z těch „legálních“ zbraní nám zbývá podpora zvenčí, která je velmi důležitá ať už se rozhodneme podpořit Caseyho Brezika (o něm dále v tomto zinu), jiného vězněného nebo někoho z jeho rodiny a přátel, kteří zůstávají venku, ale čelí také velmi složité životní situaci.

Než zavrhněš lidi, sedící ve vězení za jejich chování, které vedlo k uvěznění, je třeba si uvědomit, komu vězení doopravdy slouží, jaké životní podmínky tito lidé mají, co je vedlo k tomu, aby spáchali „zločin“. Umíme si představit, jaký je život v těle druhého člověka, který je stigmatizován společností například na základě barvy své kůže nebo duševní poruchy? Tady vystává důležitá otázka, proč jsou všichni vězni političtí vězni a proč je tedy potřeba vězení jako instituci úplně zrušit (stejně jako ostatní instituce, včetně státu, samozřejmě).

Jako odpověď předkládáme úryvek textu **Xosé Gonzáleze Tarria**, který byl politický aktivista a bojovník za práva vězňů a spisovatel. Do vězení se dostal za malou krádež na dva a půl roku a neodešel odtamtud až do své smrti.

Genealogie z vězení

Je důležité mluvit o původu vězení. Jelikož je to něco, co se všeobecně úmyslně opomíjí, za účelem vytvoření zkráceného zainteresaného, téměř posvátného obrazu této instituce. To nás přivádí k prvnímu tématu, které je nutno demystifikovat, a to, že vězení je trestní systém, který existoval vždy, v každém historickém okamžiku.

Vězení je sankční systém moderní doby spjatý od sedmnáctého století s usazením a upevněním jedné společenské třídy v Evropě: buržoazie. Moment, kdy se naplno rozvíjí model merkantilistické společnosti, kde jsou všechny druhy sociální výměny brány jako zboží. A stejně tak funguje i vězení a merkantilistické pojetí trestu, což znamená zaplatit za spáchaný trestný čin a poškození společnosti svým časem.

Druhý mýtus je, že věznice existují v každé společnosti. Existovalo mnoho společností, ve kterých hlavním trestním systémem nebylo vězení, a existují dodnes. Nejsou to společnosti organizované pod moderním státem – musíme se poohlédnout po kulturách bez státu, ve kterých fungovala alternativní spravedlnost a různé způsoby chápání společenské organizace a z toho vyplývající různé formy reakce na zločiny, které mohou být ve společnosti spáchány, a jejich prevence.

Kdo jsou ti zločinci?

Pokud existuje něco, co je společensky vykonstruované, pak je to definice zločinu a zločince a vězení v rozvoji této definice hraje ústřední roli.

Často zaměňujeme legalitu s realitou; a v tom právě spočívá pokrytectví židovsko-křesťanské civilizace a všudypřítomné viktoriánské buržoazní morálky; skutečnost je to, co říká zákon. A vzhledem k tomu, že zákon říká, že role vězení je resocializace, reintegrace, rehabilitace atd., slepě tomu věříme a nezáleží na tom, jestli tomu opravdu tak je, či jestli něco funguje nebo nefunguje, stačí nám to, že je to v souladu s těmito právními zásadami.

Takže první věc, kterou musíme udělat, je přestat ztotožňovat to, co je přirozené, s tím, co je kulturní, stejně tak přestat ztotožňovat legalitu s realitou: nic nemůže být dále pravdě, než je vězeňská realita od toho, co říká zákon.

Stačí se podívat na některé ukazatele, například recidivu. Předpokládá se, že vězení by měla sloužit k „rehabilitaci“ což znamená, že recidiva by měla klesat, skutečnost je však taková, že k recidivě dochází v 75 %. To ukazuje, že věznice nesplňuje základní právní zásady, které zastává. Ba naopak, aby věznice mohly „fungovat“, vyvinuly mechanismy mimo své vlastní právní předpisy a zákony. Není těžké přijít na to, že ve věznicích funguje vlastní systém beztrestnosti a bezpráví. A jakékoli porušení tak „střežených“ práv samotná instituce neřeší a v podstatě neexistuje právní možnost efektivní obrany a stížnosti.

Je vězení neúspěšné?

Pokud tedy vězení nesplňuje své zákonné funkce, jaké skutečné funkce má? Že by snad selhalo?

Pokud by opravdu mělo sloužit k resocializaci, pak ano. Vězení nesplňuje žádnou ze svých rádobí funkcí, neresocializuje ani nerehabilituje. Ale selhalo, jelikož jeho opravdová funkce je jiná a je tedy historicky úspěšné. Od dob masového uvěznění, ke kterému docházelo v sedmnáctém a osmnáctém století (tím je myšleno nejen „klasické vězení“, ale také blázince, vězení pro staré lidi, lidi bez domova, děti atd.), je politika sociálního vyloučení velmi úspěšná: dosáhla svých skutečných cílů, které nemají nic společného s tím, k čemu oficiálně a legálně vězení má být. Jaké jsou tedy skutečné cíle vězení? Jsou velmi specifické. První je definovat, kdo je ve společnosti zločincem a co je trestným činem.

Kriminologické studie, které mají původ v západních zemích, nám sdělují že 98% trestných činů, tedy sociálního jednání, které porušuje zákony, není bráno ani stíháno jako trestné činy. Existuje totiž proces výběru, který je založený na sociální

konstrukci toho, co je zločin nebo kdo je zločinec, a tento selektivní výběr určuje sociální podobu pachatele a společenských činů, které jsou brány jako trestné činy.

Vezmeme-li jako příklad majetkovou trestnou činnost, dozvíme se, že 80% lidí, kteří jsou ve vězení, spáchalo menší přestupky a odpykávají si krátké tresty. A tito lidé jsou hlavní klientelou vězeňství. Je ale nutné podotknout, že za většinu majetkových trestných činů ve vězení nikdo nesedí.

Ve skutečnosti tvoří 98 % majetkových trestných činů daňové podvody, zpronevěra veřejných prostředků apod. Ale jak je možné pozorovat u případů korupce, které vyšly najevo, skoro žádná ze zapojených osob ve vězení není anebo nanejvýš jen na velmi krátkou dobu, jelikož mají možnost si svou svobodu legálně či ilegálně koupit.

Vezmeme-li další zločin, jako je znásilnění, je nutné podotknout, že lidé, kteří se opravdu za tento čin dostanou do vězení, ho spáchali za velmi specifických okolností. Tím chci říct, že ti, kdo jsou upozorováni a za tento čin pronásledováni, jsou velice konkrétní skupina lidí. To bohužel nemá nic společného s výskytem znásilnění ve společnosti a jeho vymýcením.

Říká se, že „pokud se nějaká osoba dopustí znásilnění, je lepší, když je zavřená“, ale sexuální úzkost, kterou vězení způsobuje, je nejlepším východiskem pro to, aby po propuštění tato osoba znásilnění spáchala opět. V patriarchální společnosti je znásilnění a násilí na ženách na denním pořádku, jsou ale normalizovány a zneviditelnovány. Hledat jakékoliv efektivní řešení a transformovat společnost od základu ale není v zájmu tohoto merkantilistického systému.

Kdo je Casey Brezik?

Casey M. Brezik je odsouzený anarchistický atentátník z okolí Kansas City, který si odpykává trest za ublížení na zdraví rektora metropolitní univerzity v Penn Valley, se záměrem napadnout guvernéra Missouri Jay Nixona během přednášky na univerzitě (kterou později Nixon zrušil). Casey je nyní vězněn státem Missouri, který mu přiřkl 12 let vězení za tři obvinění. Napadení a dvě ozbrojená přepadení, k čemuž dostal 7 let za napadení 2. stupně. Oba tresty si odpykává najednou.

Casey byl během svého trestu vězněn na různých místech. V současné době je v nápravném zařízení Alcoa v Missouri.

V nedávné době se oženil se ženou, která je držena v jiné věznici v Missouri. Momentálně studuje matematiku, aby mohl po propuštění studovat vesmírné inženýrství. V Listopadu 2018 ho čeká soud, kde se rozhodne o jeho dalším setrvání za mřížemi. Není ještě jasné, kdy ho propustí, ale je jisté, že to nebude před listopadem 2020. V současné době si šetří peníze (a žádá tě o solidární podporu), aby si mohl po propuštění koupit levné auto k přepravě do práce a do školy. Jeho záměrem je usídlit se v okolí St. Louis, kde chce získat potřebnou akreditaci na vyšší škole, ze které by mohl jít na univerzitu Vědy a technologie v Missouri.

Casey trpí depresemi a má zkušenosti se schizofrenií. Sám sebe popisuje jako společensky neobratného a říká, že si často přijde nepochopen. Má dobré srdce a lituje faktu, že neúmyslně ublížil některým z těch, kteří se mu snažili pomoci během doby, co je ve vězení. Doufá, že mu můžete odpustit. Těší se na to, že se relativně brzy dostane ven a uvidí se se všemi, kteří mu během těch let projevují podporu. Všem vám děkuje.

Caseyho aktuální adresa:
Casey M. Brezik #1154765
Farmington Correctional Center
1012 West Columbia Street
Farmington, MO 63640

Krátký příběh o tom, jak jsem se sem dostal

Text je vybraný ze stránky *supportcasey.org* kde jsou jeho další texty v angličtině a návody na jeho podporu.

Zrovna jsem procházel některé z dopisů, které jsem za ta léta dostal, abych si trochu uklidil a uvědomil jsem si, že v jednom z nich byl článek, který mi někdo vytiskl a ve kterém jeden z mých soudruhů moje činy přisuzoval mým "duševním chorobám". Předpokládám, že to není neobvyklý názor, jelikož to tak mnozí vidí, a to především díky mediálnímu obrazu, který se kolem mého případu vytvořil.

Přesto, co bylo zveřejňováno, jsem si během incidentu nespletl postavu děkana s guvernérem. K tomu jsem byl až následovně návaděn, abych uvěřil. Myslet si cokoliv jiného je absurdní, nemluvě o tom, že je to zároveň i ponižující. A tak, i když jsem ho nezaměřil jako guvernéra, dokázal jsem ho zaměřit jako jednu z důležitějších postav v oné chvíli v místnosti. Začneme ale od začátku. Všechno se odehrálo v divných časech mého života, takže je zapotřebí nastínit pozadí celého příběhu.

Jak jsem zmínil ve svém prvním příspěvku, první anarchisté, se kterými jsem měl tu možnost se seznámit byli z Kansas City. Po sérii událostí jsem zůstal bez pevného místa, kde bych mohl ve městě přebývat. Věděl jsem, že je jen otázkou času, kdy budu muset odejít z města, ale chtěl jsem, aby to bylo na mě, kdy se tak stane. Ten den nastal, když jsem se pohádal se svou (tehdejší) přítelkyní (která pro mě byla stejně až moc dobrá). Naskočil jsem na první vlak a mířil směrem na jih za trochu teplejším podnebím. Před svojí jízdou jsem si měl zjistit trochu víc o nelegálním naskakování na vlak, protože jsem se tím dostal do dost velkého nebezpečí, aniž bych si to v tu chvíli uvědomoval (i když si nejsem jist, zda by to pro mě mělo nějaký význam), když jsem dělal během jízdy různé hlouposti. Vyskočil jsem někde na jihozápadě Kansasu a šel pěšky k nejbližšímu odpočívadlu, kde jsem chtěl stopnout kamion, kterým bych se dostal víc na jih. Někdo mi řekl, že mě může vzít do Tulsy. Říkal jsem si, že to je skvělý, protože jediný další anarchistu, kterého jsem znal jménem byl z Oklahoma City.

Když jsem dorazil do Tulsy, tak jsem se chvíli motal kolem autobusového nádraží. Když jsem poprvé opouštěl Springfield, všiml jsem si, jak do jednoho autobusu někdo naskočil. Jelikož jsem neměl co ztratit, řekl jsem si, že bych to měl také zkusit. Pozdě v noci jsem se k tomu odhodlal. Autobusem bych mohl dojet až do Los Angeles, ale nikoho jsem tam neznal a nemohl jsem vědět, kdy na mě přijdou. Tak jsem vystoupil v Oklahoma City.

Pamatuji si, že po chvíli chůze jsem si všiml někoho, kdo by mě mohl nasměřovat

správným směrem za člověkem, kterého jsem hledal. Dovedl mě do nějaké umělecké čtvrti. Odtud mě stopy vedly k údajné „undergroundové“ organizaci, která našťvala pár lidí, konkrétně pár macho týpků. Paradoxem zůstává, že tato "undergroundová" organizace neměla větší dosah než byli jejich malý hloupý taneční párty.

Nicméně tohle nebyla ta cesta. Nakonec mi pomohla jedna internetová kavárna, díky které jsem našel brožuru, kde byl zmíněn OKC infoshop a jeho adresa, kam jsem ještě ten večer zašel. Ten večer byl zrovna nějaký meeting, kde jsem poznal pár celkem dobřejších týpků. Následně mi nejednou kryli záda, když šlo všechno z kopce. S nikým z OKC jsem nakonec nezůstal, ale ukázali mi opuštěnou budovu, kde jsem mohl nějaký čas být. Když jsem se tam objevil, byl zrovna třetí pátek v měsíci, což byl čas na pravidelnou uměleckou procházku. Pamatuju si jednu konkrétní výstavu, kde autor přeměnil fotky z irácké věznice Abu Gharib, když postavy a situace vyjádřil komiksovými postavami s úsměvem na tváři. Na místě bylo taky hodně kondomů z ďáblem na přebalu. Vzal jsem si hrst pro případ, že bych měl někdy to štěstí, abych je použil, k čemuž stejně nikdy nedošlo. Následně jsem vyjádřil znepokojení nad tím, jak může zobrazovat tak temné scény s lehkostí a humorem. Řekl mi, že to udělal proto, aby mohl lidem ukázat těžké téma v takovém světle, aby se lidé necítili nepříjemně a neodvraceli od problému oči. Zmínil také, že je pro lidi jednodušší vidět věci takto v komiksu než v jejich pravé podobě. Když nad tím přemýšlím zpětně, myslím si, že se spíš snažil dodatečně obhájit to, co dělal, aniž by musel odhalit svoje skutečné záměry a tak se vyhnout kritickému zásahu jeho ega. Způsob prezentace i samotná výstava byly především určeny privilegované části společnosti.

Krátce po skončení vernisáže, když jsme společně zevlovali s těmi novými lidmi, které jsem zde poznal, jsem zničil naši chvilku klidu tím, že jsem vzal květináč naplněný hlínou a fláknul s ním o zem, načež se rozbil na tisíc kousků. To byl můj způsob jak se dostat z frustrace, kterou jsem cítil. Pak jsem odtamtud vypadl.

Pamatuju si, jak jsem se s těma lidma dělil o piva, který jsem ukradl z nákladáku. Ukradl jsem pro ně i nějaký cédéčka. Dokonce jsem štípnul hodinky pro jednoho z nich. Nikdy jsem se nijak nesnažil dostat do jejich skupiny, ale i přesto mi bylo řečeno, že už nejsem dál vítán v jejich domě... protože rozbíjení květináčů je prý "moc vidláký". Moje kontakty v OKC byli zpretrhaný. Osoba, kterou jsem hledal, měla stejně být kdesi na severu s někým z Kansas City. Našlo se pár lidí ze severovýchodu, od kterých jsem byl schopen získat aspoň pár obecných informací pro případ, že bych měl někdy příležitost se zastavit. Což se nakonec i stalo. Prozatím mi ukázali pár míst pro naskočení na vlak a tak jsem si to zamířil na jih do Mexika.

Strávil jsem asi týden přeskakováním z vlaku na vlak a snažil se dostat pryč z Texasu, abych mohl překročit hranici. Správná chvíle přišla v momentě, když už jsem si myslel, že jsem za čarou, abych následně zjistil, že jsem teprve ve městě El Paso. Přeslel

jsem pár ulic, abych narazil na ceduli s nápisem "peší hraniční přechod". Potom, co jsem vykонтil pár burritos jsem se vydal směrem k hranici. Poplatek za přechod byl 35\$, ale pohraničník byl v pohodě a nechal mě přejít i tak. Musel jsem tam být kolem půl druhé nebo druhé ranní, protože místní kluby právě zavírali.

Když jsem přešel hranici, tak jsem dostal menší kulturní šok. Abychom si ale ušetřili čas, tak si své příběhy z Mexika nechám na další článek někdy v budoucnosti. Pro tuto chvíli stačí, že jsem byl deportován pro porušení podmínky za nelegální překročení hranice (člověk nesmí zabloudit až příliš na jih bez papírů - tedy aspoň by neměl). Následně jsem si musel odsedět poslední rok z mého tříletého trestu za mé první obvinění ve státě Missouri za držení marihuany.

Z vězení jsem byl propuštěn třináctého května 2010. Pamatuju si na opětovné shledání s anarchisty z Kansas City. Jedna konkrétní osoba, kterou jsem měl vždycky rád, mi vběhla přímo do náruče, aby mě objala. Ta představa mi stále dělá radost kdykoliv si na tu chvíli vzpomenu. Všem, se kterými jsem se viděl, jsem se snažil nastínit dalekosáhlé a málo promyšlené plány na rozšiřující operace. Bylo příjemné zase všechny vidět.

Nebylo to dlouho předtím, co jsem si marně zkoušel sehnat práci, abych vyrazil směrem do Toronta na setkání G20. Opět je to příběh na další příspěvek. Poté, co jsem byl deportován, jsem se neuvěřitelnou náhodou opět setkal se svými přáteli, které jsem potkal v OKC. Dokonce jsem pak naskočil na vlak, abych viděl hrát kamarádku, která byla zrovna na tour se svou punkovou kapelou. Odtud jsem mířil za svým kamarádem, který měl zrovna soud, abych ho podpořil. Zase jednou další příběh na další článek. Odtud jsem jel podél pobřeží a skončil v New Orleans.

Nakonec jsem byl zpátky v Kansas City, abych začal chodit na místní komunitní univerzitu. Po dvou týdnech studia jsem obdržel finanční podporu za kterou jsem si koupil věci, o kterých jsem si myslel, že by se mi mohly při studiu hodit, včetně nějakého oblečení. Taky jsem jel zpátky do Springfieldu, abych se vrátil do známých míst a na chvíli zmizel z Kansas City. Celý víkend jsem propařil, aniž bych se pořádně vyspal. Vrátil jsem se do Kansas City, abych šel v pondělí do školy. Vrátil jsem se v pravý čas, abych doma našel balíčky, které jsem si objednal online. Jedna z těch věcí byla neprůstřelná vesta.

Už dříve jsem si nakoupil z finanční podpory nějaké věci, ještě před tím než jsem odjel do Springfieldu na víkend za starými přáteli. Nyní jsem zůstal "pařit" sám ve Westportu. Což vedlo k tomu, že jsem se opíjel a chodil po městě. Nic víc. Skončilo to tím, že jsem spal v opuštěném baráku nedaleko místa, kde jsme se scházeli s přáteli. Ve skutečnosti jsem byl příliš paranoidní abych usnul, což se mi stávalo často. Zdálo se, že po nocích se barák využívá k všemožným věcem, takže jsem zůstal

vzhůru a poslouchal svoji empéetrojku ve tmě až do svítání. Pak jsem šel rovnou do školy.

Do školy jsem dorazil brzo, tak jsem se poflakoval ve studentském centru v přízemí. Tam jsem chvíli odpočíval než byl čas jít do třídy. Nejspíš kvůli nedostatku spánku v kombinaci s drogama a alkoholem jsem byl docela mimo, taky jsem zapomněl, že mám v úterý nějaké lekce. Nakonec jsem dorazil do počítačové místnosti na hodinu informatiky. V ten moment jsem uviděl pódium nad kterým visel erb státu Kansas. Zastavil jsem se a zeptal se recepční k čemu to tu je. S nadšením mi řekla, že guvernér Jay Nixon má přijet říci pár slov. Přišlo mi to k neuvěření. Když jsem se zeptal proč nám o tom nikdo nic neřekl, pouze pokrčila rameny.

Pamatuji si, že jsem se v tu chvíli začal smát, pekelně smát, jelikož jsem nemohl uvěřit tomu, co se tu nabízelo. Od prvního dne jsem nosil svoji vestu a obecně se snažím mít u sebe vždy nůž. Zdálo se, že se na mě usmívá zajímavá schoda náhod.

Pamatuji si, že jsem si sedl k počítači, který byl nejbližší pódium. Díky rozložení lavic jsem byl jen pár metrů od pódia. Někdo se ke mě naklonil a řekl mi, že musím být v místnosti nějaký čas před tím než dorazí guvernér. Dal mi také přesný čas jeho příchodu. Zatím jsem si zašel na dvůr, kde jsem si dal jointa, kterého jsem si to ráno ubalil na dámských toaletách, které byli zrovna mimo provoz. Típnul jsem jointa a vyšel směrem k šatnám. Stál jsem tam a hleděl na všechny jak chodili kolem a říkal si: 1) co jdu zrovna udělat 2) jak to udělám a 3) jakým důsledkům mohu čelit za samotný pokus toho, co jsem zrovna zamýšlel udělat.

Pamatuji si celkem přesně, že jsem si v jednu chvíli uvědomil jakou šílenost chci udělat a připomněl si, že stále mohu odejít. Přesto, když jsem se zrovna otočil, uvědomil jsem si, že kdybych to udělal, znamenalo by to, že bych musel po zbytek života žít s vědomím, že v momentě, kdy mám konat dle svých principů (což jsem tak vehementně obhajoval na svých cestách), rozhodnu se být srabem. Nemohl bych žít s vědomím, že se ze mě stal jeden ze sraů, proti kterým jsem tolik bojoval. To stačilo, abych se pevně rozhodl. Mohl jsem jít do vězení nebo jsem mohl umřít, ale musel jsem zůstat pravdivý sám před sebou.

S tím jsem se vrátil zpět do počítačové místnosti, přesvědčen, že už uplynul dostatek času. Dokonce jsem nejdřív vešel do špatné třídy. Až pak jsem vešel do té správné. Nebyl jsem zrovna "ninja" jak mě pár lidí označovalo, dokonce se mi nedařilo otevřít můj nůž, který byl obvykle mojí prodlouženou rukou. Nechtěl jsem to zkoušet na místě, tak jsem do místnosti vešel rovnou s otevřeným nožem. Bylo jasné, že guvernér nedorazil, když jsem nezaznamenal žádnou ochranku. Vlastně se toho moc nezměnilo od chvíle, co jsem místnost opustil. Tak jsem na to šel rovnou.

Netrvalo dlouho abych si získal pozornost všech, hlavně proto že můj nůž byl dobře

vidět. Všichni si mě všimli až na dva lidi zabrané do konverzace. Všiml jsem si ale, že jsou v místnosti televizní kamery. Rozhodl jsem se nemarnit čas a pokusil se o improvizovaný proslov. Aby se tak stalo, říkal jsem si, že je zapotřebí pozornosti všech, včetně těch dvou co si stále povídali. To mi taky dodalo trochu času, abych si srovnal, co chci vlastně říct.

Šel jsem k těm dvěma lidem a zamával před jejich ksichtama nožem, abych získal jejich pozornost. Na jedné z těch tváří se objevil pohled čistého zděšení, pokud si vše správně pamatuji. Ta tvář patřila děkanovi školy, kterého jsem následně pronásledoval a pobodal. V tu chvíli mi bylo naprosto jasné, že to není guvernér. Poté, co jsem si získal i jejich pozornost, jsem vešel na pódium a začal "zkouška mikrofonu, jedna, dva" (haha). Znovu jsem se pokoušel získat čas, jelikož nic z toho nebylo opravdu plánováno. Celou dobu jsem doufal, že kameraman zapne kameru a začne natáčet (s čímž počkal na chvíli kdy jsem byl zatýkán). V tu chvíli vyběhli tři lidi z místnosti. Částečně kvůli instinktům, jelikož běželi, a částečně kvůli potřebě najít rozptýlení, abych se zachránil před trapnou chvílí, která se spíše měla ještě zhoršovat, jsem vyběhl za nimi a začal je pronásledovat.

Moje mysl byla už nastavená na krveprolití, i kdyby to znamenalo mě samotného. Přijal jsem tuto chvíli jako příležitost udeřit. V zásadě to schytl děkan, protože byl zkrátka nejpomalejší. Žádný jiný důvod v tom nebyl. V momentně kdy jsem ho zasáhl, jsem byl strhnut na zem a zatčen. To je ve zkratce příběh mého zatčení. Následně jsem zůstal na 24 hodin spoutaný na samotce. Nakonec jsem byl vyslýchán policií. Mělo sice jít o výslech, ale já jsem byl víc než šťastný, abych jim mohl říct o své ideologii a konceptu lepšího zítřka. Během tohoto "výslechu" vedli konverzaci kolem mnoha témat a moje ego jako hloupá loutka odpovídalo. Během toho všeho mě nechali uvěřit, že jsem skutečně zabil člověka, který byl mým cílem, což byl Jay Nixon, jak jsem jim sám řekl. Na začátku mě to zaskočilo, ale v životě jsem zažil mnohem zvláštnější věci, takže jsem tomu v tu chvíli věřil. Nevyvracel jsem jim to, protože jsem za tím neviděl jejich úmysly. Nakonec celého "rozhovoru" mi přiznali, že člověk, kterého jsem napadl nejen nebyl guvernér, ale také že nebyl mrtvý.

Stále si nejsem jistý, proč to udělali. Mohu jenom spekulovat, zda to bylo pro média. Chtěli mě vyobrazit jako většího psychopata, než jsem se v tu chvíli cítil. Zřejmě si potřebovali potvrdit své podezření, protože pro ně to bylo jediné možné vysvětlení mého činu. Protikladná úvaha, že jsem si byl zcela vědom svého aktu, by mohla znamenat něco hrozivějšího a komplikovanějšího, čemu by většina lidí nedokázala čelit. Pravděpodobně je to také jeden z důvodů, proč se se mnou nikdy nikdo nepokusil udělat žádný rozhovor. Že jsem byl "psychicky nemocný" znamenalo, že problém byl izolovaný a pojmenovaný. Díky tomu mě mohli dle libovůle zesměšňovat a následně se vrátit ke svým životům. Díky stejným argumentům se však, nejspíš, i kdyby na malý moment, mohli díky mě zastavit a zamyslet nad něčím, co nemohli jen tak jednoduše pochopit. Nebudu zde sedět a snažit se vás přesvědčit, že jsem byl celou dobu zcela při

smyslech, když jsem udělal, to co jsem udělal. Byl jsem vyjetej po drogách, alkoholu a nespál jsem celé tři dny. Není pochyb o tom, že moje rozhodovací schopnosti nebyly zcela funkční. Nelitoval jsem však, že jsem se rozhodl jednat. Věděl jsem, že abych byl v pravdě sám sebou, musel jsem. Lituji však způsobu jakým jsem jednal. Děkan nebyl mým cílem a rozhodně nebyl žádný důvod pro to, aby byl zraněn. Ta část byla nesmyslná.

Krátce po mém zatčení si mí obhájci našli důvod, aby mě na půl roku poslali do státní psychiatrické nemocnice na analýzu. Nicméně psychiatři nejen že mě označili za zcela zodpovědného, ale zároveň pro mě neměli žádnou diagnózu. Můj advokát však požádal o druhý pokus, abych tam zůstal ještě déle. I tentokrát se stejným výsledkem. Vrátil jsem se tedy před soud a po několika změnách soudců, jsem byl schopen požádat o vazbu. Ne proto, že bych snad chtěl, ale proto, že jsem chtěl vědět co můžu od tohoto soudce čekat, když jsem změnil svou obhajobu na "vinen". Nebyla mi nabídnuta dohoda a ani jsem nečekal, že bude.

Když nastal čas, aby můj zástupce přednesl změny v mé obhajobě, státní zástupce navrhl, aby došlo u druhého útoku ke snížení z prvního stupně ublížení na zdraví na druhý stupeň a aby byly obě "obvinění z napadení s použitím zbraně" vedeny společně s příslušnými útoky. Ve svém důsledku to nemělo žádný vliv na to, kolik času za mřížemi jsem mohl dostat. Víc než cokoliv jiného to byl jen další zářez na obžalobě státního zástupce. Stále požadoval doživotí a maximální trest na stáních, kde jsem byl. Měl bych zde dodat, že druhé obvinění z ublížení na zdraví přišlo od kancléře školy. On byl tím, kdo mě srazil na zem, díky čemuž měl menší škrábanec na hrudi. Nejsem si jistý odkud ho měl a zda si ho neudělal sám. Je také důležité zmínit, že krom jeho sedmnáctileté zkušenosti v oblasti "obranu práva" (represivních složek), včetně ATF (alcohol, tobacco, firearms) a dálniční policie Missouri, byl bývalým ředitelem národní bezpečnosti ve státě Kansas. Bezpochyby se s Nixonem znali již z dřívějšíka. Což by mohlo vysvětlovat onu neohlášenou návštěvu Nixona toho dne. To si ale nejsem jist. A nebudu o tom teď ani spekulovat.

Je třeba zmínit, že považuji nečekané zjevení guvernéra Nixona ve škole za přinejmenším podezřelé. Spíše si myslím, že touto návštěvou chtěl získat něco na náš úkor. Myslím, že vycítil, že by se mohl ukázat, udělat si hezkou fotku s úsměvy a zmi-zet dříve, než by se kdokoliv čehokoliv dovtipil. Takže jsem svým způsobem nejen bránil svoji důstojnost, ale také v širším slova smyslu všechny ty, kteří jsou vykořisťováni naší vládou. Dal jsem najevo určitý postoj. Čímž se vracím zpátky k tomu, co jsem zmínil ve svém prvním příspěvku ohledně víry v sebeobranu.

Není žádným tajemstvím, že se odehrává válka proti každému z nás ve snaze k získání našeho podvolení. Čím více odporujete, tím je to zřetelnější. Pro ty, kteří se nikdy neopovážili vzdorovat pravidlům a normám společnosti, aby mohli jít vlastní cestou v životě, toto "prohlášení" nic neznamená. Pro ty z nás, kteří se nikdy neopovážili, jsou to jen slova na papíře, bezpředmětná zbytečnost. Pro ty, kteří se však

opovážili, je to povědomé na mnoha úrovních.

Už před samotnými událostmi, které mě vedly do této klece, jsem byl přesvědčen o tom, že nebudu brát život tak, jako bychom nebyli ve válce. Nechtěl jsem se spokojit s jejich programem pouze v případech, že byli "příliš" agresivní nebo "za hranou". Dojem toho, že proti nim nemáme šanci a jsme subjektem "užití síly", ať už vědomí nebo pasivní, by měl být dostatečný, abychom byli nazýváni těmi "za hranou". Jsou schopni sáhnout k nepotřebnému násilí a stále to bude považováno za obhajitelné.

Z toho důvodu jsem nosil vestu. Ze strachu, že mi policie vezme život. Svého času mě k tomu pošťouchla média, ale teď, když se rozhodli, že budou skrze všechna média mluvit o tom, že nás policie může a bude zabíjet dle libosti a beztrestně (aby nás vystrašili svou samolibostí?), budou možná lidé rozumět mým pocitům, které mě k tomu vedli. Nepotřeboval jsem média k tomu, aby mi řekli to, co už jsem věděl.

I když jsem si nechával pro sebe to, co se "doopravdy" dělo tam venku - perspektiva člověka se zdá být jasnější o to víc, čím se oddálí od "přijatelných" norem společnosti, důsledkem čehož vzdoruje. Nepodařilo se mi najít cestu, abych tento vědomý úhel pohledu na svět předal do mysli ostatních. Někteří souhlasili, ale když přišla chvíle pro akci, nikdo necítil, že je na to správná chvíle. Říká se, že nepřítel uvnitř bran je vždy nebezpečnější než ten, který čeká venku. Proto je důležité držet ty uvnitř pacifikované a spokojené. Cítil jsem, že se musím pokusit vytvořit příležitost pro "správnou chvíli". Nikdo se nepřidal. Nic takového se nestalo, přes všechnu moji snahu.

Cítil jsem se velmi opuštěný a rozrušený, nezáleželo na tom, kde zrovna budu, když moje existence znamenala snášet takové množství beznaděje. Což je další důvod pro moje "laciné poznámky", které jsem dával na facebook, aniž bych nad nimi příliš přemýšlel nebo se zabýval tím, jak budou vnímány. Od té doby jsem zjistil, že nejsem sám, a ani tehdy jsem nebyl. Byli zde další. Jsou tu další, stále. Díky tomu, že jsem na to přišel, nelituji toho, že jsem se sem dostal.

Někdy bojuji s faktem, že nebylo nutné zranit děkana, ale když jsem slyšel o tom jak moc ho ten útok změnil, nemůžu si pomoci s tím, že jsem praskl jeho bublinu, která mu dovoľovala cítit se jistě a bezpečně. Teď ví a chápe, že okolní svět není tak bezpečný, jak by si přál věřit. Je si nyní vědom toho, v čem mnoho z nás už dlouhou dobu žije. Což by mu mohlo pomoci v jeho budoucím životě. Také jsem si uvědomil, že jeho dřívější mentalita se zrodila z jeho privilegované pozice v životě, na kterou mnoho z nás nikdy nedosáhne, ať už se snažíme odporovat nebo se přizpůsobíme společenským normám. Mnoho z nás, velká většina z nás, je zkrátka ponechána na kraji společnosti, kde se snaží přežít. Velká část je tam ponechána dříve, než si vůbec

dokážeme uvědomit naši sílu, která nám pomůže se vzchopit a odejít.

Poslední věc. Chtěl bych poděkovat každé osobě, která mě podporovala v jakékoliv formě. Nikdy jsem se necítil tak sám a ponížený jako v ten den, kdy jsem byl odsouzen na dvanáct let. Na mou obhajobu, předvolal můj právník mou rodinu, aby mě představil jako narušeného a neřízeného mladíka, který vždy bojoval se životem. To se odehrálo před plnou soudní síní. Jediná pětice lidí, která tam byla pro mě, byli členové nejbližší rodiny a z jejich výpovědí se zdálo, že mě ponižují, ale to byla pouze obhájcová strategie. Byl to nejvíc ponižující den v mém životě a i přes mou víru v to, že se někteří anarchisté objeví, aby mi vyjádřili podporu, žádný z nich se neukázal. Rozhodně jsem se toho dne cítil sám, ale už se tak necítím. Za což vám děkuji z celého svého srdce.

